

Diakónusok szentelése Pécsen

Máig ma is

közel 100 évesnek számomra a diakónusszentelés, pedig minden diakónus szent és közelebbi munkáját végzi: ő a gyülekezet szíve és motorja. Diakónusnak lenni több, mint jó tettekkel szolgálni: sokkal inkább arról szól, hogy Isten ajándéka révén diakónusok érvagyunk". Például ezt írja egyik diakónusunk: "Én vagyok, a szeretett testvér, a hú diakónus, szolgatársam az Árkban" (Kol 4:7). Ez a hűrem jellemző - szeretett, hú és szolgatárs - nem olyasmi, amit csinálni vagy mutatni lehet, sokkal inkább olyan jellemzők, amiket az egyén egész életéből lehet látni. Felszentelt diakónusnak lenni nem hatalom, tisztség vagy kiváltság, hanem szolgálat! Elhívás arra, hogy élje az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt" (Fil 2:5).

A diakónusok felszentelése az apostoli korig nyúlik vissza, és rámutat arra, hogy milyen fontos a szolgálatuk a nék és a lelkesek segítőiként. Sajnos a felszentelésük nem volt gyakorlat évtizedeken keresztül, csak nagyon kivételes esetekben. Ebben minden bizonnyal szerepet játszott a kulturális átalakulás és a felszentelés cöljének félreértése is. Mint közzésség, nem hiszük, hogy a közélet tenné szentebbé a személyt vagy ez biztosan a káposségeket. Ez sokkal inkább elismerése, hogy Isten cselekedett és ő adott némielyeket apostolokul, másokat prófétákkul, ismét másokat evangélistákkul, vagy pásztorokul és tanítákkul, hogy felkészítsék a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére" (Ef 4:11-12). Ezt a lelki ajándékot is Isten adja, a gyülekezet pedig felismeri és a közélettel szertartása által felhatalmazza a szolgálat végzésére a gyülekezet közéletében.

A Pécsi Gyülekezet hívőit adott Istennek, hogy a két évvel ezelőtti diakónusszentelés után őra felismerhette Isten ajándékait két személy - Ámbállyi Gyulán és Ámbállyi Krisztián - életében.

Á

Csizmadia
Róbert